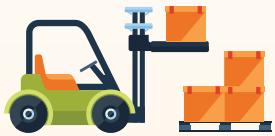

การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์

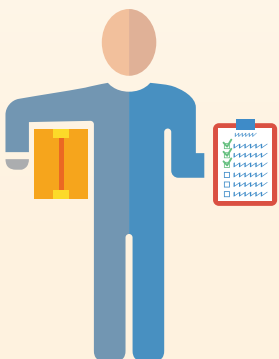
สำนักวิเคราะห์โครงการลงทุนภาครัฐ

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ถือเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญต่อการเพิ่มศักยภาพการขยายตัวภาคเศรษฐกิจ เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งในด้านการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ที่เชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง การขนส่งทางน้ำและทางอากาศระหว่างประเทศ การสร้างความมั่นคงและยั่งยืนทางด้านพลังงาน การพัฒนาระบบสื่อสารให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสมัยใหม่ การกระจายการให้บริการน้ำประปา และช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนทุกกลุ่มให้ดีขึ้น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการเข้ารับบริการพื้นฐานจากรัฐ รวมทั้งสนับสนุนแนวทางการพัฒนาตามยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านต่างๆ ของประเทศในอนาคต ซึ่งจะช่วยยกระดับการพัฒนาของประเทศไทยเพื่อเข้าสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้สูง (High Income Country) ตามจุดมุ่งหมายของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2573 (SDGs : Sustainable Development Goals) ขององค์การสหประชาชาติ โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทยมีประเด็นการขับเคลื่อนที่สำคัญ ดังนี้

1. การพัฒนาด้านขนส่ง

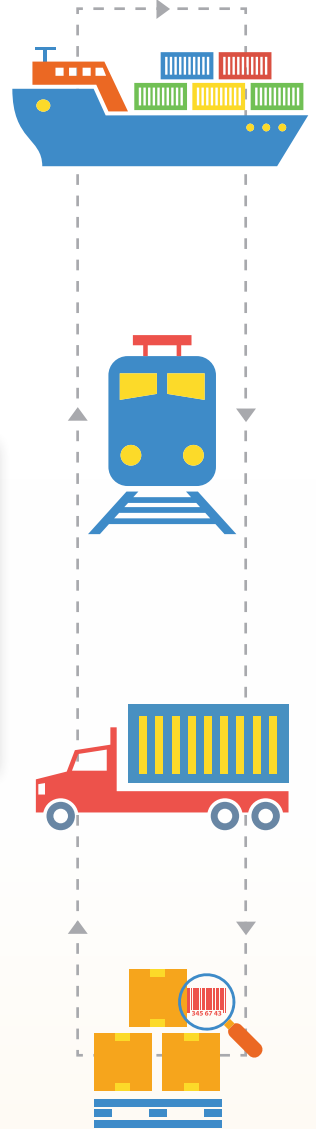
การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบขนส่งของประเทศไทยในระยะ 20 ปีข้างหน้า จะกำหนดทิศทางการพัฒนาให้ระบบขนส่งทางรางเป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งสินค้าของประเทศ โดยมีระบบขนส่งมวลชนสาธารณะในเขตเมืองและโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการเดินทางที่มีใช้เครื่องยนต์ รวมทั้งมีการพัฒนาพื้นที่และเมืองโดยรอบสถานี นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ ทั้งทางราง ทางถนน และทางน้ำ สำหรับการพัฒนาโครงข่ายทางถนนจะได้รับการบำรุงรักษาให้มีสภาพอยู่ในระดับมาตรฐานสากลและลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุ

โดยมีระบบทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองทำหน้าที่ในการรองรับปริมาณการเดินทางและขนส่งสินค้าบริเวณด้านการค้าชายแดน รวมถึงการใช้ประโยชน์โครงสร้างพื้นฐานระบบขนส่งทางน้ำและระบบขนส่งทางอากาศให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยการใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ทันสมัย พร้อมทั้งมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางน้ำและทางอากาศบริเวณที่เป็นประตูการค้าหลักของประเทศ ให้สามารถรองรับปริมาณการขนส่งในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาระบบบริหารจัดการการขนส่งทั้งทางด้านบุคลากร กฎระเบียบ/ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องให้มีความทันสมัย และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ต่างๆ ทำให้ประชาชนสามารถใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ อุตสาหกรรมการบิน อุตสาหกรรมระบบราง ทำให้สามารถลดการพึ่งพาเทคโนโลยีและบุคลากรจากต่างประเทศ

สำหรับแนวทางการพัฒนาด้านระบบคมนาคมที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ 12 ประกอบด้วย การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบขนส่งทางบก มุ่งเน้นการพัฒนาโครงข่ายรถไฟฟ้าขนาดทาง 1 เมตร ให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งสินค้าของประเทศ โดยการก่อสร้างรถไฟฟ้าทางคู่ในรัศมี 500 กิโลเมตร จากกรุงเทพฯ และการพัฒนาทางรถไฟสายใหม่ในแนวระเบียงเศรษฐกิจที่สำคัญเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ และเชื่อมต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งการพัฒนารถไฟความเร็วสูงขนาดทางมาตรฐานอย่างน้อย 1 เส้นทาง เพื่อเพิ่มทางเลือกและยกระดับการเดินทางเชื่อมต่อระหว่างเมือง ตลอดจนพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจตามแนวสายทางสำหรับการเดินทางภายในจังหวัดจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบขนส่งมวลชนสาธารณะในพื้นที่เขตเมือง โดยระยะแรกจะเริ่มจากการพัฒนาโครงข่ายระบบรถไฟฟ้าจำนวน 10 เส้นทางในกรุงเทพฯ และปริมณฑล รวมถึงพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะในเมืองหลัก อาทิ เชียงใหม่ นครราชสีมา ขอนแก่น ภูเก็ต พร้อมทั้งปรับปรุง/จัดให้มีทางเท้าและทางจักรยานเพื่อสนับสนุนการเดินทางที่ไม่ใช่เครื่องยนต์ และการพัฒนาพื้นที่โดยรอบสถานีภายใต้แนวคิด TOD เพื่อเพิ่มศักยภาพของพื้นที่ให้สามารถดึงดูดให้มีผู้ใช้บริการมากยิ่งขึ้น อันจะช่วยเพิ่มผลตอบแทนทางการเงินและเศรษฐกิจให้กับประเทศ

ในส่วนของการพัฒนาระบบขนส่งทางถนนจะมุ่งเน้นการบำรุงรักษาและพัฒนาคุณภาพของโครงข่ายถนนที่มีอยู่ในปัจจุบัน ให้สามารถรองรับปริมาณการจราจรและเพิ่มความปลอดภัยในการสัญจรของประชาชน และพัฒนาโครงข่ายทางพิเศษและทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองเพื่อรองรับปริมาณการเดินทางและขนส่งสินค้าที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยเชื่อมต่อการเดินทางในพื้นที่ด้านการค้าชายแดน เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ และประตูการค้าหลัก เพื่อเชื่อมโยงกับแหล่งผลิตและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ รวมทั้งการเป็นระบบขนส่งเชื่อมต่อระบบขนส่งรูปแบบอื่นรองรับการเดินทางและขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ นอกจากนี้ ยังส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีระบบการขนส่งและจราจรอัจฉริยะ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวางแผนและบริหารจัดการการจราจร

สำหรับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบขนส่งทางอากาศ มุ่งเน้นการพัฒนาท่าอากาศยานสุวรรณภูมิและดอนเมืองเพื่อให้เป็นท่าอากาศยานหลักในการรองรับปริมาณการเดินทางและสินค้า รวมทั้งวางแผนการใช้ประโยชน์และบำรุงรักษาท่าอากาศยานในภูมิภาคเพื่อเพิ่มการใช้งานและความคุ้มค่าในการลงทุนของภาครัฐ นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องปรับปรุงระบบบริหารจัดการท่าอากาศยาน บุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐานสากล พัฒนาการจัดการห้วงอากาศให้เพียงพอและส่งเสริมความปลอดภัยในการ

เดินทางทางอากาศ สำหรับการพัฒนาระบบขนส่งทางน้ำให้เร่งพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการและแผนการตลาด ตลอดจนการเชื่อมต่อการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารกับระบบขนส่งอื่นๆ เพื่อส่งเสริมการใช้ประโยชน์ท่าเทียบเรือของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพ และกำกับกำกับการดำเนินการตามสัญญาสัมปทานและเตรียมการพัฒนาท่าเทียบเรื่อน้ำลึกแหลมฉบังในระยะถัดไปบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อเป็นประตูหลักในการนำเข้าและส่งออกสินค้า รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ของชาติต่อไป

2. การพัฒนาระบบโลจิสติกส์

การพัฒนาระบบโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของประเทศไทยในระยะ 20 ปีข้างหน้า จะกำหนดทิศทางและเป้าหมายให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า การบริการ และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน ภายใต้กรอบแนวทางการเป็นประเทศการค้าและการบริการ (Trading and Service Nation) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และนำประเทศไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน มุ่งเน้นให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการไทยให้มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันกับต่างชาติ สร้างประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าเพิ่มในภูมิภาค อาศัยการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลและ

นวัตกรรมเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ การนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) มาใช้เพื่อยกระดับมาตรฐาน เพิ่มศักยภาพ ประสิทธิภาพการให้บริการโลจิสติกส์ให้เป็นเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมยุคใหม่ (Modern Farm & Modern Industry) ตลอดจนห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) สนับสนุนฐานอุตสาหกรรมเป็นรายได้ใหม่ของประเทศ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและเครือข่ายโลจิสติกส์ตามแนวเส้นทางยุทธศาสตร์เชื่อมโยงภูมิภาคให้ระบบขนส่งมีความยั่งยืน (Sustainable Transport) โดยผลักดันโลจิสติกส์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Logistics)

สำหรับในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทยมุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านโลจิสติกส์และการอำนวยความสะดวกทางการค้าให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ระบบ National Single Window (NSW) สามารถเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลกระบวนการนำเข้าส่งออกและโลจิสติกส์ด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้กระดาษได้อย่างสมบูรณ์ บุคลากรด้านโลจิสติกส์ได้รับการพัฒนาให้มีผลิตภาพสูงขึ้น การขนส่งสินค้าผ่านเข้า-ออก ณ ด่านการค้าชายแดนสำคัญที่เชื่อมต่อกับโครงข่ายทางหลักมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีความสำคัญคือ 1) ยกระดับมาตรฐานระบบการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานให้ได้มาตรฐานสากล โดยการสร้างมูลค่าเพิ่มตลอดห่วงโซ่อุปทาน ทั้งในภาคอุตสาหกรรมและภาคการเกษตร 2) พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการอำนวยความสะดวกทางการค้าให้สอดคล้องกับมาตรฐานการค้าโลก โดยจัดตั้งหน่วยงานบริหารจัดการส่วนกลางของระบบ NSW สนับสนุนการปรับลดขั้นตอนกระบวนการนำเข้าส่งออก ปรับปรุงและผลักดันกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนกิจกรรมโลจิสติกส์ 3) พัฒนาคุณภาพบุคลากรและวางแผนจัดการกำลังคนด้านโลจิสติกส์ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจ โดยเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงานโดยภาครัฐร่วมกับภาคเอกชน และ 4) บริหารจัดการระบบติดตามประเมินผลการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ โดยเน้นการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานตามแผนยุทธศาสตร์ ติดตามการเปลี่ยนแปลงด้านข้อตกลงและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อจัดทำฐานข้อมูลและระบบตัวชี้วัดที่มีประสิทธิภาพ

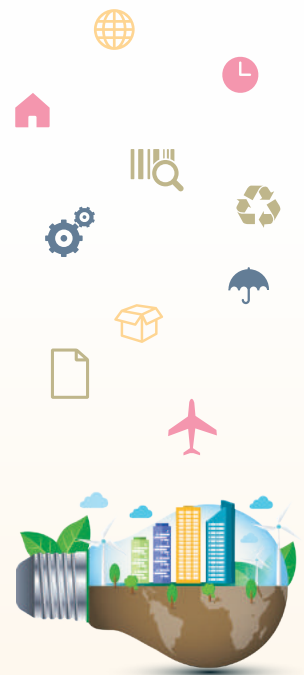
3. การพัฒนาด้านพลังงาน

การพัฒนาด้านพลังงานทั้งทางด้านปิโตรเลียมและด้านระบบไฟฟ้า มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งถือได้ว่าประเทศไทยมีความมั่นคงทางพลังงานอยู่ในระดับแนวหน้าในภูมิภาค และด้วยประเทศไทยมีที่ตั้งที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ในภูมิภาค จึงเป็นจุดแข็งและโอกาสที่ดีในการพัฒนาประเทศ ให้เป็นศูนย์กลางด้านพลังงานของอาเซียน อย่างไรก็ตาม การพัฒนาด้านพลังงานที่ผ่านมามีปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงาน ทั้งที่เกิดจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในประเทศ อาทิ ความผันผวนของราคาพลังงาน การใช้พลังงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ และการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องพลังงานของประชาชน ดังนั้น การพัฒนาด้านพลังงานในอนาคต 20 ปีมีทิศทางสำคัญ ได้แก่ พัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในภาคเศรษฐกิจ เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และสร้างความมั่นคงทางพลังงานในระดับที่เหมาะสม ในราคาที่เป็นธรรม และสามารถแข่งขันได้ ควบคู่ไปกับการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านพลังงานให้กับประชาชน สำหรับการพัฒนาด้านพลังงานในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 จึงมีเป้าหมายในการสร้างความมั่นคงทางพลังงาน และคำนึงถึงการพัฒนาทางพลังงานที่ยั่งยืนและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมด้วย โดยมีกรอบแนวทางการพัฒนา 5 ประการ ได้แก่ 1) ส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน โดยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคอุตสาหกรรม ภาคขนส่ง ภาคธุรกิจ และภาคครัวเรือน ส่งเสริมให้ภาครัฐ

และเอกชนวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่ประหยัดพลังงานและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน 2) จัดหาพลังงานให้เพียงพอับความต้องการใช้ และสร้างความมั่นคงในการผลิตพลังงาน โดยกระจายประเภทเชื้อเพลิงที่ใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้า สํารวจและพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมใหม่ และผลักดันการใช้ประโยชน์ก๊าซธรรมชาติในอ่าวไทยให้คุ้มค่า 3) เพิ่มศักยภาพการบริหารจัดการ การผลิต และการใช้พลังงานทดแทน โดยพัฒนาระบบข้อมูลการผลิตและการใช้พลังงานทดแทน เพื่อนำมาใช้วางแผนและเตรียมความพร้อมโครงสร้างพื้นฐาน

รองรับพลังงานทดแทนในอนาคต 4) ปรับปรุงและพัฒนาการกำกับดูแลกิจการพลังงานให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ และ 5) ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางซื้อขายพลังงาน โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางพลังงานให้เชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคอาเซียน ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ให้รองรับการเป็นศูนย์กลางซื้อขายพลังงานในภูมิภาค

4. การพัฒนาด้านเศรษฐกิจดิจิทัล

เพื่อก้าวสู่ประเทศที่มีความเข้มแข็งในเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศและก้าวสู่เศรษฐกิจดิจิทัล จำเป็นต้องกำหนดทิศทางการพัฒนาไปสู่อนาคตในอีก 20 ปีข้างหน้า ที่ประเทศไทยสามารถสร้างสรรค์และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างเต็มศักยภาพในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม ข้อมูล และทุนมนุษย์ และการพัฒนาทรัพยากรอื่นๆ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการมุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงให้ทันสมัยและกระจายทั่วถึง รองรับการแข่งขันต่อกับอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ (Internet of Things)

พัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญระดับมาตรฐานสากล เพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรม ICT และใช้ ICT ในการสร้างนวัตกรรม การบริการภาครัฐแบบบูรณาการ ประยุกต์ ICT เพื่อสร้างความเข้มแข็งของภาคการผลิต การศึกษา และพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-commerce) ขณะเดียวกันจะต้องมีการรักษาความปลอดภัยของระบบและเครือข่าย (Cyber Security) สำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) มีกรอบแนวทางที่สำคัญโดยมุ่งเน้นพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางธุรกิจ พัฒนาผู้ประกอบการให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำธุรกิจให้เป็นระบบดิจิทัล ส่งเสริมนวัตกรรม การวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัล ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล สร้างสังคมคุณภาพด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล และปรับเปลี่ยนการบริการภาครัฐไปสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

5. การพัฒนาต้นน้ำประปา

การให้บริการน้ำประปาเป็นบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของประชาชนที่รัฐจำเป็นต้องจัดหาให้แก่ประชาชนอย่างเพียงพอและทั่วถึงทั้งในเมืองและชนบท รวมทั้งเป็นปัจจัยสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ ที่ผ่านมามีปัญหาการขาดแคลนน้ำและไม่ครอบคลุมหลายพื้นที่ ดังนั้น การพัฒนาระบบน้ำประปาใน 20 ปีข้างหน้า มีทิศทางหลักที่สำคัญ คือ ให้ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงบริการน้ำประปาอย่างเท่าเทียมกันและทั่วถึงทุกพื้นที่ การพัฒนาคุณภาพน้ำตามมาตรฐานสากล และส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น และลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานจากรัฐ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2573 (SDGs) ขององค์การสหประชาชาติ สำหรับการพัฒนาน้ำประปาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) มีกรอบแนวทางที่สำคัญ คือ 1) **พัฒนาระบบประปา**

ให้ครอบคลุมและทั่วถึง เพื่อตอบสนองความต้องการใช้น้ำของภาคส่วนต่างๆ ในเขตนครหลวงและเขตภูมิภาค รวมทั้งพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเพิ่มกำลังการผลิตน้ำประปาและขยายเขตการให้บริการน้ำประปา การจัดหาน้ำสะอาดและก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้านให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน 2) **เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทั้งในด้านการลดน้ำสูญเสียและการควบคุมคุณภาพน้ำตามมาตรฐานสากล** เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบจำหน่ายน้ำและยกระดับคุณภาพการให้บริการที่ดีแก่ประชาชน 3) **การบริหารจัดการการใช้น้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ**

เพื่อให้การใช้ทรัพยากรน้ำเกิดประโยชน์สูงสุด และ 4) **การจัดตั้งองค์กรกำกับดูแลกิจการประปา (Regulator) ในภาพรวมของประเทศ** เพื่อนำไปสู่การให้บริการน้ำประปาที่มีประสิทธิภาพทั้งในด้านการกระจายการให้บริการ คุณภาพน้ำที่เชื่อถือได้ การลดต้นทุนการดำเนินงาน และการกำหนดราคาค่าน้ำที่เป็นธรรมระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ